

HL 179

INVANDRARKVINNAN

Nr 3 Juni 1991
Årgång 17

**Invandrarkvinnor
i Sverige och i världen**

Brev till Invandrar- kvinnan!

Hjördis Levin

Sjutton procent av Stockholms invånare har utländsk bakgrund. Invandrarna är dock ingen homogen grupp utan individer av olika kön, ålder, nationalitet och socialt/kulturellt ursprung. Behov och krav på det svenska samhället skiftar minst lika mycket som bland svenskarna.

Det är kommunalpolitikens uppgift att, helst i bästa möjliga dialog med olika grupper, ta reda på och möta invånarnas behov. Detta fordrar mycket av politikerna, men också politisk medvetenhet hos såväl svenskar som invandrare. Vi måste veta hur vårt samhälle styrs och fungerar för att kunna ställa realistiska krav på dess valda ombud.

Det är en svår och nästan omöjlig uppgift, kanske någon säger, och tänker kanske främst på invandrare som inte kan svenska och som kanske inte ens kan läsa och skriva sitt eget språk. Visst är det svårt, men inte omöjligt. I mitt parti ser vi som en mycket viktig invandrapolitisk uppgift att förbättra möjligheterna till svenskundervisning för just dessa grupper. Vi vet att de till största delen består av kvinnor, som också måste driva detta krav. Varför?

När jag skriver detta tänker jag på Mira Kakossaios, som jag lärde känna för mer än tjugo år sedan. Mira var då i sin krafts dagar och en mycket stilig kvinna med skarpa ögon och tjock hårknut.

Jag hade nyss gått med i Svensk-Grekiska Klubben och fascinerades av stormötena mot militärjuntan i Grekland. Mörkögda män skrek "Demokratia! Demokratia" i kör och trunmade med knytnävarna i bordet. Det var roligt på festerna med de grekiska danserna.

Snart upptäckte jag emellertid att detta var en männens klubb. Män höll långa och dundrande tal på alla stormöten. Män lagade mat och dansade solo på festerna. Män ord-

nade kurser i grekiska för barnen. Om jag slog mig ner vid ett bord där fyra-fem män livligt samtalande slutade pratet omedelbart och de frågade mig leende hur jag mådde. Om jag frågade vad de pratade om svarade de: "Hemligt, hemligt", tittade på varandra och skrattade.

Det där retade mig obeskrivligt för jag hade gått med i klubben för att kämpa mot juntan. Ville de bara ha kvinnor med för att få in avgifter och mer bidrag av kommunen? Eller fler danspartners? Vad vet jag? Men nog kunde man undra.

Nåväl Mira kämpade mot "dessa demokratiska herrar som inte har något till övers för kvinnornas rättigheter". Hon tog ordet på stormötena, men avbröts och skrattades ibland ut av män som sade sig kämpa mot åsiktsförtryck och för yttranderätt. Till sist gav hon upp och bildade IFFL.

Just därför glömmar jag aldrig Mira. Hon fick erfara vad det innebar att kämpa med män som kunde säga: "Jag vet att jag gör fel, men jag är för bekväm för att vilja avskaffa kvinnoförtrycket". Majoriteten av männen hade inte kommit så långt i sin kvinnosyn.

Vår situation idag är bättre än den för tjugo år sedan. Ta en titt på världen! Män styr och ställer överallt. Har kvinnor deltagit i besluten om allt som sker idag? Endast i mycket få undantagsfall. Männen släpper inte makten ifrån sig frivilligt. De slutar inte att ställa till elände förrän de som lider mest, kvinnor och barn, säger ifrån. Kvinnorna måste åtminstone för barnens skull sluta att som Strindberg ville bara "röra i grytan". Vi måste vara med i politiken om framtiden skall räddas åt mänskligheten. Det måste inte vara i partier. Det går också bra i kvinnoföreningar.

Hjördis Levin, feminist och kommunalpolitiker (v)

**Skriv gärna till
Invandrar-
kvinnan. Vi tar
emot och
publicerar i
mån av utrym-
me, debattarti-
klar, synpunk-
ter och inlägg
Välkomna.**